

МЕНЕДЖЪР

БРОЙ 9 (95), СЕПТЕМВРИ 2006. ЦЕНА 5 ЛВ.

WWW.MANAGER.BG

Левон Хампарцумян
избран за супер
мениджър на
България
в уникално
допитване
на списанието

ПАВЕЛ ЕЗЕКИЕВ И ИЗКУСТВОТО ДА РАЗЧИСТВАШ МАСАТА

Кредити
горещи оферти
в специално
приложение

ТЕМА БИЗНЕСЪТ С КНИГИТЕ

212 МЕНЕДЖЪР СЕПТЕМВРИ 2006

Снимки Юлиян Донов

modernity people

Любомир Стойков - предметен анализ

ЛЮБОМИР СТОЙКОВ е толкова известен, че всяко друго представяне - освен това по-долу - би било безпредметно. Затова пък предметите, с които се е заобиколил, само затвърждават убеждението, че си измаре работата с един непоправим поклонник на детайла.

1. Ножичите Solingon заемат достойна позиция на работното ми бюро. Подарък са ми от художника Красимир Гюлчев, който пък ги е наследил от своя баща - търговец. Възрастта им надхвърля моята с няколко десетилетия, но остротата им не остарява. Служат ми чудесно, когато обработвам архива си и правя всекидневния „клипинг“ на интересувашата ме преса. Един от вечните символи на шивашкия занаят и на дизайнерското изкуство. Те са и важен културен и семеен код в духа на три пъти мери, веднъж режи, както и символ за необратимостта на нашите действия.

2. Луксозен химикал Lamy, който получих като подарък от приятел за 40-ия си рожден ден. За разлика от безброй други химикали и писалки, тази вещ не пожела да ме напусне - не я загубих, забравих или счупих. Вече почти съм я фетишизирал: с нея подписвам особено важни договори и документи, давам автографи, пиша важни писма. Харесвам интелигентния консерватизъм, който струи от нея, и това, че е тежка не само в преносния, но и в преркия смисъл на думата.

3. Лупата, като продължение на очите (ако перифразирам Маршъл Маклуън), ми помага често при работа със ситни шрифтове и при разчитане на нечетливи текстове. Пасва на моя ха-

рактер и на перманентното ми желание да анализирам и обяснявам, да засищам научните си интереси, пък и да задоволявам чисто човешкото си любопитство. Редом с всичко друго тя е скъп наследствен спомен от дядо ми Грозю - може би най-сериозния пътешественик в рода ни, живял и работил дълги години в далечна Аржентина.

4. Писемите са на покойния ми брат Владимир (почина, когато беше студент по медицина). Служа си с тях не много често, но винаги ми помагат в „тънки“ ситуации, в които човек разбира защо крайниците му - в случая ръцете - са недотам съвършени. Навярно е излишно да търкувам една очевидна метафора на pinsette: знак за прецизност, за сериозно отношение към миниатюрните неща.

5. Тази награда - пластика на скулптора Ставри Калинов, се откроява сред трофеите в офиса ми. Освен че е материализиран израз на един доста скъп на сърцето ми приз - Голямата награда на академия „Жул Паскин“, тя е и апотеоз на женската красота, страст и елегантност. Когато я гледам, човек започва да се пита „Възможна ли е естествена, истинска красота днес?“ и „Наистина ли еротиката може да бъде толкова въздействаща и прелестна?“.

6. Малката бонбонена кошничка получих като подарък от моя син Калин по случай последните Великденски празници. За мен тя е истински шедевър от керамика, направен от сръчните ръчички на един третокласник от Италианския лицей в Горна баня. Топлите ѝ багри ми оправят настроението за брени секунди. Като я гледам, се сещам за думите на Пикасо, според когото децата са най-гениалните художници, защото всичко, което те нарисуват, е чисто злато. Те създават произведения от душата си, без да са деформирани от опит, техники, правила и норми.

7. Харесвам и обичам ръчния си часовник Hermès Paris най-малко по три причини. Първо, за мен той е необикновено скъп подарък, защото го получих за 50-ия си рожден ден от съпругата си Весела. Второ, модна къща „Ермес“ е сред най-уважаваните от мен центри в френската столица - с нейните дългогодишни традиции и наложения ултимативен стил (сред последните ѝ дизайнери мога да спомена Мартин Маржиела и Жан-Пол Готие). Трето, като естетика и като дизайн той наистина олицетворява ултрамодерната тенденция в мъжките аксесоари - да бъдат едновременно консервативни и лежерни, скъпи и семпли. ■